

Medlem i den Henseende tilfredsstillende mig. Det ærede Medlem fra Esbjerg maa meget gerne kalde denne Opfattelse socialistisk, ifald han, hvad rigtigt er, straks vil tilføje, at dette er noget ganske andet end, hvad der i den aktuelle danske Politik sædvanlig kaldes socialdemokratisk, idet det er en Anskuelse, som er den simple Følge af Sammenslutningens Idé.

For at virke saadan, at det bliver til Gavn og Højnelse for det, som skal gavnes og højnes, maa de, der slutte sig sammen, have det, jeg kaldte, den jernhaarde Disciplin, hvad denne Sammenslutning end angaar af faglige Ting. Thi det er en Illusion — noget, der lyder kønt, men ikke har nogen Realitet i sig —, at dette nogen Sinde i Virkeligheden for alles Vedkommende sker frivilligt. Det er muligt, at vi en Gang kunne komme saa langt — jeg hører ikke til dem, der se saa langt ud i Fremtiden —, men jeg tør paastaa, at saa længe vi ikke ere naaede længere frem, hverken paa den ene eller den anden Side, er det kun de mest fremskredne, der indse, at dette bør gøres frivilligt, fordi her ligger det Punkt, hvor Sammenslutningsideen bør være stærkere end den private Interesse. De allerfleste gøre det, enten fordi de ere Medløbere, eller fordi de mere eller mindre frivilligt gaa tvungent med, og det til begge Sider.

Dernæst har jeg at sige til det ærede Medlem, at naar han fremstiller dette som en Modsætning mellem de socialistiske Ideer og Venstreideer, har han Uret. Thi hele Venstre har været med til Loven om Forligsmanden og Loven om Oprettelse af den faste Voldgiftsret. Den sidste begynder efter en ganske kort Indledning saaledes: „Saa længe „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ og „De samvirkende Fagforbund i Danmark“ i overvejende Grad repræsentere Landets ved Industri, Haandværk, Transport- og Jordarbejde beskæftigede organiserede Arbejdsgivere og Arbejdere“, sker det og i Loven om Forligsmanden § 3 findes følgende Sætning, der er helt bevissende i dette Forhold: „Parterne bestemme selv, ved hvem de ville lade sig repræsentere, dog maa det ikke være ved nogen udenfor de respektive Organisationer eller Hovedorganisationer staaende Person“. Ved disse to Love, som hele Venstre i Folketinget har stemt for, er det uigendriveligt bevist, at det er en i dansk social Lovgivning i Øjeblikket fastslaaet Grundsætning, at de interesserede Fag til begge Sider skulle organisere sig, og man ønsker ikke at have noget at gøre med dem, der staa udenfor.

(Birch: Det var da et løjerligt Bevis!) Var det et løjerligt Bevis? Jeg skal tillade mig paa ny at oplæse, hvad der staaar: „Parterne bestemme selv, ved hvem de ville lade sig repræsentere, dog maa det ikke være ved nogen udenfor de respektive Organisationer eller Hovedorganisationer staaende Person“. Hvis det ikke betyder, at naar man skal til at forhandle for Forligsmanden, ønsker den danske Stat ikke at have noget at gøre i det Forhold, der skal forliges, med dem, der staa udenfor Organisationerne, kan jeg ikke læse. (Birch: Fordi de ikke omfatte Samfundsfaren.) Jeg har aldeles ikke i Øjeblikket tænkt paa Samfundsfaren. Der, hvor jeg tager min Argumentation, maa De besvare mig den eller ogsaa komme med en anden Argumentation. Min Argumentation overfor det ærede Medlem fra Esbjerg er absolut ikke Samfundsfaren, men Sammenslutningernes Ret, saa langt deres Magt rækker, og det har det ærede Medlem fra Esbjerg anerkendt ved at nikke til mig. Det er paa den Basis, han og jeg debatterer. Men hvis det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) vil debattere paa en anden Basis, er jeg villig. Det har blot intet med den her foreliggende Diskussion og Argumentation at gøre.

Den danske Statsmagt ønsker disse 2; Arbejdsgiverne og Arbejderne, organiserede, den ønsker kun at have med de Organisationer at gøre, den ønsker ikke at have med dem at gøre, der ere udenfor Organisationen. Men saa snart disse ere i Organisationerne, paa hvad Side det er, betyder det det samme som, at saa langt deres Kraft rækker, skulle de have Magt og Myndighed over deres Organisationers Medlemmer. Og jeg viger ikke tilbage for at sige, at der, hvor jeg har haft Indflydelse af den Art, har min Disciplin været jernhaard. Forskellen mellem det ærede Medlems og min Stilling til dette Spørgsmaal er ikke Forskel mellem Venstre og socialdemokratiske Anskuelser, nej, det er i Virkeligheden en Forskel mellem, hvor man har sit Hjerte, og der har, saa længe jeg har deltaget i offentligt Liv, aldrig været nogen Tvivl for dem, der kende min offentlige Virksomhed, om, at mit Hjerte, naar jeg ser paa disse Konflikter, er paa Underklassens Side. Der var selvfølgelig efter min Tale — det er sørgeligt at skulle sige „selvfølgelig“ — et Blad, der antydede, at jeg fandt vel sagtens, at det var formaalstjenligt at holde mig gode Venner med den Del af Vælgerne i min Kreds, der hører til Socialdemokratiet. Det er altsaa udenfor denne, skulle vi sige, Skribents Tanke, at der er en Folketings-